

Мара Савова

Когато падне здрач

Когато падне здрач
и всичко в мрак потъне.
Когато уличната глъч,
в тишина се превърне.
Чувам стъпките ти аз,
нейде отдалече.
Чувам аз любимият си глас
да тананика нашата песен.

Когато падне здрач,
ти прибиращ се в дома си.
Когато стихне уличната глъч,
нежните ти думи аз дочувам.

Но домът в който се прибиращ
не е той с мене споделен –
отдавна ти нашата любов забрави.
Думите нежни, които дочувам,
не са за мен, а за нея са те –
жената, заради която от мен се отрече.

От мен ти се отрече,
но с душата ми да се разделиш ти не можа,
на тръгване ти сам изрече тез слова:
„Аз тръгвам вече, но сбогом не ти казвам,
душите ни заедно завинаги ще са ПОМНИ!“

Изтръпнах аз тогава,
от думите изречени така.
Но сега, когато на улицата ви срещам,
ти поглеждаш едва и извърщаш глава.
И разбирам аз, че не са били,
твоите думи лъжа.

Затова сега искам да ти кажа:
„Стига, вече ме забрави,
аз сега се отричам от твоята душа,
ти си имаш друга любима,
а аз съм само спомен отминал!“

По-добре е аз това да кажа,

за да не чувам стъпките ти вече аз,
когато падне здрач.
И да не чувам, пак аз твоят глас
когато стихне уличната глъч.

Душата на скришно ще затворя,
за да не чува и не вижда нищо тя,
от което после да скърбя.
Живот ще дам на нови чувства,
за да забравя, че от старите боли!

08.02.2008 г.
гр. Варна

КРАЙ

© 2008 Мара Савова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6736>]